

Editura Neuma
Str. Libertății Nr. 188 Apahida, Jud. Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
1918, Ce-ar fi fost dacă...? Istorii contrafactice
coord. Antolog.: Horia Gârbea – Cluj-Napoca, Neuma, 2018

ISBN 978-606-8975-12-2

I. Gârbea, Horia (coord.)
821.135.1

1918 – Ce-ar fi fost dacă...? ***Istории contrafactice***

Antologie de proză coordonată de
HORIA GÂRBEA

Editura
NEUMA

Cluj-Napoca
2018

Cuprins

CUVÂNTUL EDITORULUI	5
ISTORIA ȘI CAPCANELE EI	6
OVIDIU BUFNILĂ Jurnal	9
INA SIMONA CÂRLAN Niciun ficus fără pisica lui!	15
ADRIAN COSTACHE Energia ascunsă a vieții	27
CRISTIAN GĂLĂȚANU Geniul României Mari	37
MIHAIL GĂLĂȚANU Intrarea în Moscova (ucronii)	52
LEON-IOSIF GRAPINI Unirea la Capătul lumii	55
CONSTANTIN LUPEANU România eternă	65
RADU-ILARION MUNTEANU Rareș	77

CĂTĂLIN RĂDULESCU

Bicilis-ul nostru cel de toate zilele _____ **93**

RADU SERGIU RUBA

Fața mai puțin vizibilă a Unirii din 1918 _____ **118**

SERGIU SOMEȘAN

Un miliard de ani de pace _____ **137**

ȘERBAN TOMȘA

O vizită la 1925 _____ **151**

DĂNUȚ UNGUREANU

Furtună pe Marea Neagră _____ **163**

ADRIAN VOICU

Venise iarăși toamna

și nălucile cântau la vioară _____ **174**

HORIA GÂRBEA

1921. Variante _____ **185**

OVIDIU BUFNILĂ

Jurnal

Românii sunt bolnavi de nervi, de plictis istoric și de confuziune politică, concluzionează medicul șef de la Spitalul Militar Central exact în anul 1918

3 octombrie 1918. Jurnal de gardă. Spitalul Universitar de Urgență Militar Central „Dr. Carol Davila”. Consemnez. În toiul nopții, mă cheamă sora Filofteia cu o pricina cel puțin ciudată. Eu nu o cred. Poate că e obosită, mi-am zis. Sau poate că e foarte emoționată pentru că tocmai i-am zis că spitalul va trimite o delegație la Alba Iulia, în decembrie. Mă duc să văd despre ce este vorba. Un pacient, foarte gălăgios, mă ia la rost de cum mă vede. Îmi zice, vreau să ajung la Policlinică la recepție, că am scrisoare de la medicul de familie. Eu nu înțeleg ce vrea omul ăsta, sora Filofteia aproape dă în plâns. Spune-mi omule, ce dorești. Omul, se mai liniștește. Zice că-l cheamă Mircea Ionescu și că e din Ferentari. Are o scrisoare medicală. Îmi arată scrisoarea, nu înțeleg însemnele de pe antet. Datarea scrisorii mă confuzionează și mai tare, zău așa. 3 octombrie 2018, ce e asta?! Păi m-am rătăcit prin spital, am apucat pe un coridor pustiu, am deschis o ușă, am auzit un zgomot asurzitor, ceva a bubuit în preajma mea, s-a făcut o lumină uriașă și m-am trezit aici, în salon,

printre militari. Eu sunt bolnav cu nervii și vreau să ajun la neorolog să-mi dea scrisoare medicală sa-mi iau niște medicamente gratis și cam asta e, nu mai auziți de mine, gata, asta e. Consemnez că omul chiar vorbea ciudat. Spunea că pesedeștii și peneliștii au distrus sistemul medical românesc. Nu părea bolnav, ba dimpotrivă. Îl sun pe generalul Berthelot. Cred că e vorba despre un fenomen elctromagnetic, îmi spune generalul. O să vorbesc cu HG Wells să vedem despre ce este vorba. HG Wells ne transmite că e vorba de o călătorie accidentală prin timp. Părerea lui e că românii din toate timpurile par stresați de un plictis istoric și de confuziune politică. O fi așa? Nu știu ce să zic așa că nu pot decât să consemnez aceste lucruri teribile și să-i dau dreptate lui HG Wells.

Romania viitoare, văzută de duduca Ecaterina în 1918, arată exact așa cum este astăzi

4 mai 1918. Pagină de jurnal. Vai, jurnalule, ce comedie. Eu, băiat de casă la Palatul Știrbei, țin un jurnal secret pentru că știu să scriu, căci am învățat să scriu pe furate de la duduca Ecaterina. Ea a plâns astăzi toată ziua. Un călător stelar, venit tocmai din Orient, i-a adus un bol magic în care poți vedea viitorul. Eu tocmai veneam de la grajduri, când am auzit-o plângând pe duduca Ecaterina. M-am gândit că poate iar a supărat-o domnul Carp cu opiniunile sale anti-rusești și cu laudările germanilor, că atâta știe el. În copilărie l-a cravașat în joacă un cavalerist de la Moscova dar Carp o ține la inimă. Povestea aia, o ține la inimă. Și tocmai de aceea e atât de neânduplecat cu dușmanii lui politici. Dar

vezi, dragă jurnalule, nu asta a fost pricina. Duduca Ecaterina plângea de mama focului în capul scărilor și plângea de ți se rupea inima, uite-așa plângea. Călătorul stelar era cam încurcat și urechile lui ca de elefant făceau fâl, fâl, groaznic de supărate erau urechile călătorului stelar. Duduca Ecaterina mi-a dat să văd și eu România viitoare în bolul acela adus din spațiul cosmic. România viitoare e tare tristă, pe legea mea, mult mai tristă decât România lui Carp sau decât România lui Brătianu. Dar să nu ziceți la nimenea, că iese tevatură mare, vai de capul nostru. Călătorul stelar a plecat spre seară către Gibraltar, să se întâlnească acolo cu un rege și cu un împărat. Acum ce să zic? Dacă mă duc la Siguranță să raportez, se supără duduca Ecaterina pe mine și nu mai pup eu nici un fel de lecție de matematici sau de astronomie. Dacă țin secret, o să mă perpelesc, zău așa, ca altceva, dragul meu jurnal. Dacă găsește cineva jurnalul meu, am sfeclit-o rău de tot, or să mă bată la tălpi. Dar uite că o să-mi țin gura. Și știi de ce dragă jurnalule? Păi, uite, am citit în bolul magic că România o să fie mare, mare de tot după 1 decembrie iar eu o să trăiesc mai bine de o sută și ceva de ani și o să ajung mare scriitor. Așa, că, să știi, nu e de lepădat viitorul ăsta al meu.

Constantin Mille se războiește cu I.C. Brătianu iar contesa Walewska se îndrăgostește de un venusian focos și foarte iubicios

12 decembrie 1918. Pagină de jurnal. Dragă jurnalule, azi a nins molcom peste București așa că m-am plimbat pe Calea Victoriei. Papa Jaques s-a întors de la Paris cu

vești. Se pare că lucrurile vor merge bine. Cum treceam cu trăsura prin fața Palatului Regal ne-a tăiat calea un bărbat ciudat. Era verde, înțelegi dragă jurnalule, era verde tot, din cap și până-n picioare. Strada era pustie. Birjarul moțăia pe capră. Ochii bărbatului m-au sfredelit cu dragoste, vai, ce spun eu, să știi, cred că m-am îndrăgostit de el. Unde mai pui că a apărut așa, dintr-odată, parcă ar fi venit din cer. Mi-a trimis o sărutare pe un fulg de nea de m-am înroșit toată, dragă jurnalule. Cum am întors la Ateneul Român, s-a ținut după noi un copilandru care vindea Adevărul. Adevărul îl face harcea-parcea și astăzi pe IC Brătianu acuzându-l de toate relele. Papa Jaques spune că, în mod sigur, Constantin Mille, directorul ziarului, are un ce interes politic. Eu nu mă pricep la politică dragă jurnalule. Dar ce se aude? Aud clopoțelul. A adus cineva niște trandafiri. Ce minunăție dragă jurnalule. Pe partea cealaltă a străzii îl zăresc pe bărbatul verde, verde. Nu e nimeni pe stradă, e numai el și numai el. Mă privește. Îl privesc. Papa Jaques ar avea el ceva de spus despre toată povestea asta. Vine unchiul Popovici de la Giurgiu, chiar acum intră în casă. Zice că turcii ar încerca niște manevre pe Dunăre și că rușii ar vrea să forțeze frontiera în Nord. Papa Jaques zice însă că la Paris totul e bine. Aș vrea să fie așa, să nu mai fie vânzoleală în țară. Săptămâna viitoare o să merg la Cluj. Vreau de mult să văd Clujul. Cred că bărbatul cel verde o să vină să mă urmărească! Ce frumos o să fie. Da, o să-și ia bilet întreg la tren și o să intre în compartimentul meu ca din întâmplare. Vai, ce nebunie! Ce tare îmi bate inima! Da, e secretul meu. Simt că la Cluj vom intra în vorbă. Poate că o să mă invite la teatru sau la un desert, la o cafea. Mor de curiozitate, dragă jurnalule.

Maria Ventura îi rupe inima lui Donald Trump iar Președintele României nu vrea să audă de extraterestri

1 aprilie 1918. Buletin de Știri. Ziarul Universul. NASA îi face hatârul lui Donald Trump și îl trimite într-o călătorie în timp, direct în România anului 1918. Maria Ventura aproape leșină de emoție când primește de la președintele american o mie de trandafiri pe scenă, la Teatrul Național, publicul moare și el de emoție, că cine o fi miliardarul, de unde să știe bucureștenii că Trump se zben-guie prin spațiu-timp? Ce mai știre scriu și băieții ăștia de la Universul, se întrec cu gluma, zice Titulescu întorcându-se către generalul Averescu, încă supărat cu Brătianu și cu regele Ferdinand. Averescule, zice Titulescu, nu mai fi supărat, trebuie să recunoști că nemții sunt mai bine înarmați decât noi, au trupe de elită, nu te mai supăra, auzi, uite, bei o cafea turcească? Generalul Averescu citește cu voce tare mai departe, uite ce zice Universul, zice că Președintele României din 2018 nu crede în extraterestri. De ce să nu creadă Titulescule, întreabă generalul Averescu peste măsură de mirat. Lasă, dragă generale, e 1 aprilie și băieții de la Universul se întrec cu glumele, vezi bine. Lasă-i și zi-mi cum o scoatem la capăt, că mâine poimăine rămânem în coada națiunilor și e păcat de așa o mândrețe de țară. Titulescule, păi lasă asta, că mie nu-mi iese din cap de ce un președinte nu crede în extraterestri! Păi el, președintele, trebuie să fie primul care trebuie să creadă în extraterestri că ăștia sunt mai tari ca nemții și ca rușii și ca turcii la un loc! Înțelegi? Că dacă vin extraterestri peste noi, praf ne fac, nici să nu-ți treacă prin

cap să le ții piept. Dacă l-ai citit pe Jules Verne atunci poți înțelege, iar dacă nu, mare pierdere ai să ai Titulescule. Eu l-am citit. Nu prea l-am înțeles dar de citit l-am citit. Mi-ar trebui pe Dunăre un submarin ca al lui. Dacă aş avea un submarin ca al lui, atunci i-aş face harcea parcea pe bulgari, pe unguri și pe sârbi, așa să știi. Nu știu dacă înțelegi ce e acela un submarin. Dacă ai înțeles, atunci ai înțelege că ai avea cum să pui presiune pe toți la Liga Națiunilor și ți-ar mânca din palmă fără doar și poate. Așa să știi.

INA SIMONA CÂRLAN

Niciun ficus fără pisica lui!

În ultimul timp, lui Georgel începuseră să i se întâmple tot felul de lucruri ciudate despre care nu putea vorbi cu nimeni din cei cunoscuți, fără riscul de a fi considerat nebun. Trecuse cu destulă ușurință peste manifestările firești ale vieții: copilărie, adolescență, căsătorie, divorț și o formă incipientă de reumatism dar niciodată nu se simțise atât de speriat și neajutorat ca în aceste ultime luni.

Uneori se simțea golit ca o cazarmă de pompieri abandonată, avea nevoie de ajutor, avea nevoie de cineva care să înțeleagă ce i se întâmpla.

De aceea, uitându-se, când într-o parte când în alta, cu mare atenție să nu fie văzut, sună, la ușa unei case vechi, în dreptul inscripției cu numele dr. Mihai Viteazul, specialist în probleme psihice, psihotronice normale și paranormale.

Ușa se deschise cu un clic absolut banal, lăsând vederii o sală de așteptare care nu oferea mai multe indicii decât clicul ușii. O voce care părea să vină din tavan îl invită să înainteze:

- Pofțiți, vă rog, următorul!
- Bună ziua, dădu binețe cabinetului gol, Georgel.
- Ajung în câteva secunde, vă rog, acomodați-vă, se auzi de alături vocea baritonă a bărbatului care îl invitase să intre.

Georgel se așează emoționat pe un colț al canapelei care trona în mijlocul camerei.

Doctorul, o namilă de om de cel puțin doi metri, apăru, într-un sfârșit, purtând un vraf de dosare. După ce le așează tacticos, întinse mâna spre Georgel:

- Bună ziua, bine ați venit, domnule...

- Mărgineanu, domnule doctor. Mărgineanu Georgel.

- Așa, domnule Georgel. Cu ce vă pot fi de folos, continuă doctorul, deschizând un registru unde se apucă să caligrafieze numele lui Georgel.

- Domnule doctor, problema mea e un pic mai complicată, mi-e teamă că dacă o să vă povestesc tot, o să mă trimiteți la balamuc.

- Ah, nu vă îngrijorați, menirea mea e tocmai să împiedic una ca asta. Și, pentru că relația medic-pacient trebuie să se bazeze pe încredere, vă spun că acest cabinet funcționează fără autorizație de securitate la incendiu și că trebuie să semnați formularul prin care, dacă decideți să rămâneți în cabinet, o faceți pe proprie răspundere.

- Ah, sigur că da, deși nu văd rostul unei astfel de consens, mă iertați. Dacă ar fi să ardem în cabinetul dumneavoastră, ar arde împreună cu noi și hârtiile cu consensul, nu-i așa?

- Vă înșelați, în camera de alături am un dulap metalic ignifug, tot ce vine depozitat înăuntru nu ia foc. Asta făceam când ați intrat, așezam în dulap, foaia pacientului de dinaintea dumneavoastră.

- Ah, atunci totul are sens, într-adevăr. Dar nu am văzut ieșind pe nimeni, aveți o ieșire de rezervă?

- Ah, nu, de la el mi-a rămas doar bastonul. A plecat în viitor din câte pare. Sper din tot sufletul să se întoarcă la

timp pentru următoarea ședință, știți, am făcut greșeala să las plata onorariului la sfârșit. Dumneavoastră, domnule Georgel, călătoriți în viitor, cumva?

- Depinde, despre asta vreau să vă vorbesc, domnule doctor, nu știu nici eu ce mi se întâmplă, nu le-aș numi călătorii ci mai mult un fel de țopăială.

- Mmm... Cam așa ar putea fi descrise salturile cuantice, de aceea, vă cer politicos, să-mi plătiți onorariul stabilit înainte să începem.

- Sigur, domnule doctor, situațiile acestea nu prezintă garanții, vă înțeleg, iată, aici este suma pentru care ne-am pus de acord la telefon, spuse Georgel scoțând din buzunar un plic pe care i-l înmână doctorului.

- Vă mulțumesc pentru înțelegere, continuă doctorul făcând să dispară plicul într-un sertar al biroului. Să începem. Deci aveți experiențe extrasenzoriale și lucrul ăsta vă sperie, nu-i așa?

- Dacă extrasenzorialul ăsta se referă la ce mi se întâmplă, domnule doctor, îngrozitor mă sperie. Eu sunt un om simplu, lucrez la ghișeu, plec la muncă în fiecare zi la ora șapte jumătate, mă întorc acasă în fiecare zi la ora patru jumătate. Am o pisică, un ficus și o garsonieră confort unu', viața mea e liniștită, nu am nimic de ascuns, nu am nicio grijă. Numai că, de când a început grozăvia asta, tihna mea s-a dus pe apa sâmbetii și ce mi se pare cel mai înfricoșător e că nu pot povesti nimănui despre asta.

- Înțeleg. Cum se manifestă, vi se întâmplă în stare de veghe? Când sunteți treaz? Adică ar putea să vi se întâmple și acum?

- Nu prea știu să vă spun asta, am observat că mi se întâmplă mai ales dacă discut în contradictoriu despre un